

Arrest

nr. 65 298 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2002 dient verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 april 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 april 2002 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich op criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt;

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

S., Z.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaan aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft had (...) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Na een grondige studie van het administratief dossier moeten wij vaststellen dat het voorgelegd document van de Unie der Moskeeën en Islamitische Verenigingen van Antwerpen niet in aanmerking kan worden genomen aangezien dit stuk bij een eerdere aanvraag dd. 07.01.2002 is voorgelegd, de datum werd aangepast, van 2001 is 2004 gemaakt. Verder werden geen documenten meer voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene hier sedert 2004 is. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed betrokkenes lokale verankering, sociale banden kennis van de Nederlandse taal en haar werkbereidheid ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van wettelijk verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.'

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als

voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.²

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.³

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen inroepen.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A. omdat zij haar periode van 5 jaar in de verkeerde richting zou berekend hebben.

Verweerster ontkent evenwel niet dat verzoekster in het verleden een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. De eerdere aanvraag dateert immers van 7/1/2002 (stuk 4). Een attest van inontvangstname werd afgeleverd op 22/1/2002. (stuk 5) Op 29/4/2002 werd verzoekster een bevel betekend om het grondgebied - model B te verlaten, (stuk 6)

Wat betreft de verkeerde berekening van een ononderbroken verblijf van 5 jaar had dit op eenvoudig verzoek onmiddellijk rechtgezet kunnen worden.

Voor de goede orde worden thans een aantal stukken naar voor gebracht waaruit blijkt dat verzoekster eveneens in tegengestelde richting berekend vanaf 15/12/2009 een ononderbroken verblijf van 5 jaar had.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster heeft op geen enkel moment om verduidelijking verzocht of om bijkomende inlichtingen die op eenvoudig verzoek konden medegedeeld worden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

en

"TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 16/11/2010.

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoekster wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België kan aantonen dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoekster zulks aantoont aan de hand van getuigenverklaringen.

- K. W.(...) verklaart verzoekster te kennen vanaf 2005 tot heden (stuk 8)

- C. V. D. V.(...) verklaart verzoekster te kennen vanaf 2004 tot heden (stuk 9)

- S. A.(...), verantwoordelijke van de moskee, verklaart verzoekster te kennen vanaf 2004 tot heden (stuk 10)

-S. M.(...), verantwoordelijke van de moskee van Hoboken, verklaart verzoekster te kennen vanaf 2006 tot heden (stuk 11)

-apotheker C.(...) bevestigt dat verzoekster sedert 2005 tot heden regelmatig medicatie komt halen (stuk 12).

Verder is er een aankoopfactuur van 16/5/2006 (stuk 13) en van 7/2/2008 (stuk 14). Op 5/2/2010 werd verzoekster op de spoedgevallendienst opgenomen, (stuk 15)

Op 8/12/2009 meldde verzoekster zich aan bij het Huis van het Nederlands (stuk 16) en volgt zij op regelmatige basis de lessen, (stuk 17)

Uit deze stukken blijkt onomstotelijk een ononderbroken verblijf van 5 jaar.

Al deze stukken hadden op eenvoudig verzoek naar voor gebracht kunnen worden.

Verweester erkent dat verzoekster de periode van 5 jaar in de verkeerde richting berekend had, doch heeft haar nooit de gelegenheid gegeven om deze vergissing recht te zetten.

Éénieder moet de kans geboden worden om vergissingen recht te zetten.

Dat er geen enkele reden voorhanden is om te twijfelen aan de oprechtheid van de getuigenverklaringen.

Mocht er getwijfeld worden aan de juistheid van deze verklaringen dan zijn de getuigen nog steeds bereid om hun verklaring onder ede te bevestigen.

Dat verzoekster wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Dat zulks niet ontkend wordt door verweester.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 16/11/2010.

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verweester heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid van deze middelen, worden ze samen beoordeeld.

2.1.3. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat voor zover verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van gerechtelijke beslissingen, deze grief faalt naar recht, aangezien te dezen administratieve rechtshandelingen het voorwerp van het beroep uitmaken.

2.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Deze kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde argumenten als onvoldoende worden bevonden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het licht van de gehanteerde criteria.

2.1.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.6. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.1.7. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Verzoekster verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone

omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld, in acht genomen het hierboven geschetste kader en de stukken van het administratief dossier.

2.1.8. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan het criterium 2.8A waarop zij zich heeft beroepen. Het komt verzoekster dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

Het bedoelde criterium 2.8A luidt als volgt :

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Door geen van de partijen wordt betwist dat verzoekster in het verleden een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoekster stelt echter dat, wat betreft de verkeerde berekening van een ononderbroken verblijf van 5 jaar, zij dit op eenvoudig bezoek had kunnen rechtzetten en dat zij zich wel degelijk kan beroepen op het voormelde criterium omdat zij een langdurig verblijf kan aantonen dat minimum vijf jaar bedraagt. Uit deze uiteenzetting blijkt dat zij in wezen ook doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Na een grondige studie van het administratief dossier moeten wij vaststellen dat het voorgelegd document van de Unie der Moskeeën en Islamitische Verenigingen van Antwerpen niet in aanmerking kan worden genomen aangezien dit stuk bij een eerdere aanvraag dd. 07.01.2002 is voorgelegd, de datum werd aangepast, van 2001 is 2004 gemaakt. Verder werden geen documenten meer voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene hier sedert 2004 is. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009”.*

Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd aangaande de door haar aangehaalde en naar voor

gebrachte stukken. Immers maakt zij niet aannemelijk, en geeft het administratief dossier geen enkele indicatie, dat de verwerende partij de stukken die door verzoekster werden bijgebracht ter ondersteuning van haar aanspraak op het criterium 2.8A, ten onrechte niet zou hebben betrokken bij de beoordeling van het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden ervan. Voorts valt niet in te zien hoe het enige relevante document, met name het document van de Unie der Moskeeën en Islamitische Verenigingen van Antwerpen gedateerd 9 april 2004 waarin wordt gesteld dat verzoekster bij deze organisatie gekend is als moslim, een ononderbroken verblijf van vijf jaar voorafgaandelijk aan de datum van de aanvraag, zou kunnen aantonen. De verwerende partij kan dienaangaande bezwaarlijk een kennelijk onredelijk handelen of een miskening van de stukken van het dossier worden verweten waar zij heeft gesteld dat dit stuk niet voldoet en *“verder geen documenten meer (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene hier sedert 2004 is”*.

2.1.9. Voor zover verzoekster doet gelden dat zij in de gelegenheid had moeten worden gesteld om de verkeerde berekening van een ononderbroken verblijf recht te zetten, moet worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat een verkeerde berekening werd gemaakt door verzoekster en dat zij daarom in de mogelijkheid moest worden gesteld haar stavingsstukken aan te passen. Immers ontkent verzoekster niet dat het stuk dat zij voorbracht reeds werd voorgelegd bij een eerder aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de datum, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, handmatig werd gewijzigd van 2001 in 2004, waarmee verzoekster onmiskenbaar heeft willen aantonen dat zij sedert 2004, en dus 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag die heeft geleid tot de thans aangevochten beslissing een ononderbroken verblijf had in België. Verzoekster maakt het derhalve niet aannemelijk dat zij louter een verkeerde berekening had gemaakt en dat daaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij haar de kans had moeten geven deze beweerde vergissing recht te zetten. Het feit dat de laatstgenoemde partij ter verduidelijking van haar standpunt in de aangevochten beslissing stelt dat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting wordt berekend vanaf 15 december doet daaraan geen afbreuk en houdt op geen enkele wijze een erkenning in van verzoeksters bewering. Bovendien is het nogal voor de hand liggend dat een regularisatiebeweging doelt op de op dat ogenblik reeds lange tijd op het grondgebied aanwezige vreemdelingen, en niet slaat op personen die misschien wel een tijd ononderbroken op het grondgebied hebben verbleven, maar dat nu niet meer doen, zodat het logisch is dat de vijf jaar ononderbroken verblijf niet op om het even welk moment heeft moeten plaatsvinden, maar voorafgaand aan de regularisatiemogelijkheid.

2.1.10. Waar verzoekster voorts stelt dat de verwerende partij geen enkele belangenafweging heeft gemaakt in haar beslissing, waarmee zij wellicht doelt op de elementen van integratie die zij heeft aangevoerd, dient gesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekster ter ondersteuning van haar regularisatieaanvraag heeft aangevoerd, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in ogenschouw werden genomen, doch dat deze geoordeeld heeft dat deze elementen niet volstaan als grond voor regularisatie. Immers stelt de bestreden beslissing dat hoe goed betrokkenes lokale verankering, sociale banden kennis van de Nederlandse taal en haar werkbereidheid ook moge zijn, dit niets afdoet aan de voorwaarde van het verblijf en deze elementen dus niet in betrokkenes voordeel kunnen weerhouden worden. Verzoekster toont, andermaal, niet aan dat dit kennelijk onredelijk zou zijn, en maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Evenmin is, in het licht van de vooropgestelde criteria, aangetoond dat de motivering niet afdoende zou zijn, nu verzoekster onmiskenbaar de motieven van de bestreden beslissing kent en de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen in de akte moet vermelden en zij dus niet verder dient te motiveren. Indien uit verzoeksters uiteenzetting overigens zou blijken dat zij de Raad uitnodigt om bij het beoordelen van de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing één van de door de verwerende partij vooropgestelde criteria buiten beschouwing te laten, dient erop te worden gewezen dat een opportuiniteitsonderzoek van deze criteria niet tot 's Raads bevoegdheid behoort.

2.1.11. Verzoekster stelt wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België te kunnen aantonen dat minstens vijf jaar bedraagt en voegt vijf getuigenverklaringen, twee aankoopfacturen, een attest van de spoedgevallendienst en haar aanmelding bij het Huis van het Nederlands bij. Deze stukken worden blijkens het administratief dossier voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad bijgebracht. Dienvolgens kan het verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen

rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Ze kan de Raad er dan ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens worden voorgelegd na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Verzoeksters argument dat de voormelde stukken op eenvoudig verzoek naar voor hadden kunnen worden gebracht en verwerende partij op geen enkel moment om verduidelijking heeft verzocht of om bijkomende inlichtingen heeft gevraagd, doet daaraan geen afbreuk. De bewijslast met betrekking tot de gegrondheid van een aanvraag ligt immers bij de aanvrager zelf. Verzoekster diende derhalve alle door haar nuttig geachte stukken ter ondersteuning van haar aanspraak op regularisatie bij haar aanvraag te voegen. Het feit dat zij dat niet heeft gedaan kan uiteraard niet aan de verwerende partij worden verweten.

2.1.12. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat zij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De motiveringsplicht –formeel dan wel materieel- noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

2.1.13. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoekster het volgende aan.

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoekster zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar, een duurzame lokale verankering, alsook een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoekster haar periode van 5 jaar in de verkeerde richting berekend had.

Dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekster ooit het land verlaten heeft zodat aangenomen dient te worden dat verzoekster in België onafgebroken verblijft sedert 2000.

Dat verzoekster minstens het voordeel van de twijfel moet genieten.

Dat verweerster in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht een aantal bijkomende vragen had kunnen stellen om opheldering te bekomen.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.”

2.2.2. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

2.2.3. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009. Tevens wordt niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de elementen met betrekking tot de duurzame lokale verankering van verzoekster niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie. Met het herhalen van haar betoog zoals uiteengezet onder het eerste en tweede middel en met de kritiek dat verwerende partij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen, toont verzoekster niet aan dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan noch dat zij is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding. Het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekster voorgelegde elementen niet aanvaardt als reden om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, vormt evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.4. Waar verzoekster poneert dat verwerende partij in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht een aantal bijkomende vragen had kunnen stellen en waar zij in haar eerste en tweede middel stelt dat zij op eenvoudig verzoek bewijsstukken naar voor hadden kunnen brengen en verwerende partij op geen enkel moment om verduidelijking heeft verzocht of om bijkomende inlichtingen heeft gevraagd, of nog, in haar vierde middel voorhoudt dat zij de kans moet worden gegeven verbeteringen of aanvullingen te doen, merkt de Raad bovendien op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de vreemdeling uit te nodigen de in de regelgeving of de in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf de in de criteria van de instructie van 19 juli 2009 voorziene documenten, motivering of stukken die hun motivering staven alsnog bij te brengen. De bewijslast berust immers, zoals reeds gezegd, bij de aanvrager. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven, en dat zij schriftelijk heeft uiteengezet waarom zij zou moeten worden gemachtigd tot verblijf en hiertoe de nodige bewijzen indiende.

2.2.5. Verzoekster maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel voert verzoekster het volgende aan.

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL:

De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoekster geen beroep kan doen noch op het criterium 2.8.A aangezien door een verkeerde berekening geen periode van 5 jaar werd weerhouden.

Dat deze vergissing op eenvoudig verzoek had kunnen rechtgezet worden.

Dat éénieder de kans moet krijgen om zijn vergissing recht te zetten.

Dat verzoekster anderzijds opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem

15/12)2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatie-herstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ.

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend, dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend.

Dat de staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet.

Dat echter verweerster dit niet voorziet voor personen die een materiële vergissing begaan hebben of een verkeerde interpretatie aan bepaalde criteria gegeven hebben.

Dat ook voor deze categorie van personen een herstel-regularisatieprocedure van hun aan vraag moet aanvaard worden.

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan.

Verweerster had ook deze personen de kans moeten geven om een verbetering of een aanvulling te geven.

Dat immers verzoekster als sanctie moet ervaren de ongegrondheid van haar aanvraag tot verblijf daar waar zij in se voldoet aan de voorwaarden van de gestelde criteria en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudig verzoek van verweerster had kunnen rechtgezet worden.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat sanctie niet in evenredigheid staat.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoert, dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een dergelijke schending indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. *In casu* toont verzoekster dit niet aan. Immers, waar zij aangeeft dat verwerende partij in bepaalde gevallen “een regularisatie-herstelprocedure” voorziet en daarvoor wijst op een aantal toezeggingen van de staatssecretaris, moet worden vastgesteld dat zij deze toezeggingen niet hard maakt enerzijds, en anderzijds niet aannemelijk maakt om welke reden de door haar opgesomde hypothesen –de aanvrager die verkeerdelijk in de veronderstelling was dat hij nog een hangende aanvraag had en zijn actualisering bij de verkeerde instantie had ingediend en de aanvrager met betrekking tot wiens te laat ingediende dossier de stafhouder bevestigde dat het de advocaat was die laattijdig was geweest- niet objectief verschillend zouden zijn van de situatie van personen die een materiële vergissing hebben begaan of een verkeerde interpretatie aan bepaalde criteria hebben gegeven. Bovendien, en vooral, blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel, meer in het bijzonder onder punt 2.1.9, dat niet is aangetoond dat verzoekster zich bij het invullen van het criterium van het ononderbroken verblijf van 5 jaar zou hebben vergist. Verzoekster heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden en dat dit een weerslag zou hebben gehad op de conclusie met betrekking tot haar aanvraag.

Verzoekster maakt de schending van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aannemelijk. Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS